

РЕШЕНИЕ

№ 15247

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **10614** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по постъпила жалба от „Соф Кънект“ АД против предписания по т. 1 и 2 от Протокол за извършена проверка № ПР2532425 от 05.09.2025г. по описа на Дирекция "Инспекция по труда" – С., дадени на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ.

С жалбата се поддържа, че с дадените предписания по т. 1 и т. 2 от Протокол № ПР2532425 от 05.09.2025г. Инспекцията по труда разрешава трудовоправен спор относно дължимия от "Соф Кънект" АД на С. М. за м. юни и м. юли 2025 г. размер на основното трудово възнаграждение за изпълнение на длъжността "служител контрол на достъпа", поради което същите са нищожни като издадени при превишаване компетентността на административния орган. Твърди се, че между заинтересованата страна С. М., като служител, и "Соф Кънект" АД, в качеството на работодател, е налице спор относно размера на основното трудово възнаграждение за м. юни и м. юли 2025г., който изцяло покрива дефиницията за индивидуален трудов спор по смисъла на чл. 357, ал. 1 КТ, в рамките на който жалбоподателят твърди и доказва, че няма задължение да изплаща, нито да доплаща основно трудово възнаграждение в друг, по-голям размер, тъй като изцяло е изплатил дължимото по силата на чл. 320, ал. 1 КТ основно трудово възнаграждение в размер на 1650 лв. Сочи се в тази връзка, че с дадените предписания органът разрешава индивидуален трудовоправен спор, който не е в неговите правомощия, тъй като е подведомствен на съда. Евентуално се поддържа, че предписанията по т. 1 и т. 2 от Протокол за извършена проверка № ПР2532425 от 05.09.2025г. са незаконосъобразни като лишени от правно основание, неотговарящи на фактическите обстоятелства, непълни и немотивирани. Твърди се, че

констатациите на Инспекцията по труда, на базата на които органът формира своите изводи за наличие на правонарушение и по-конкретно, че "Соф Кънект" АД едностранно е намалил трудовото възнаграждение на С. М. в нарушение на чл. 118, ал. 1 от Кодекса на труда, влизат в пълно противоречие с чл. 320, ал. 1 във връзка с чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ и с установените при проверката факти. Сочи се, че разпоредбата на чл. 320, ал. 1 КТ е императивна и не позволява отклонение от предписаното в нея правило, като регламентира специална хипотеза, която прилага установения в чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ принцип, че работодателят изплаща в пълен размер трудовото възнаграждение за изпълняваната от служителя длъжност/работа, но конкретизиран с оглед спецификата на трудоустрояването по реда на чл. 320, ал. 1 КТ. Излагат се съображения, че предписанията са немотивирани и непълни, тъй като в протокола не се посочва коя правна разпоредба нарушава Заповед № ЧР-99/08.05.2025г., контролният орган не я обявява за незаконосъобразна и не предписва на "Соф Кънект" АД да я отмени като такава.

По тези съображения с жалбата се прави искане за прогласяване нищожността на предписанията по т. 1 и т. 2 от Протокол за извършена проверка № ПР2532425 от 05.09.2025г., евентуално да бъдат отменени, тъй като са постановени при съществено противоречие с материалния закон, лишени са от основание и са издадени при превратно упражняване на компетентността от страна на контролния орган.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от юрк. К. и юрк. К., които поддържат жалбата, като претендират уважаването ѝ и отмяна на оспореното задължително предписание. Ответникът по оспорването, чрез юрк. С., с представения писмен отговор и в съдебното заседание оспорва жалбата като неоснователна и прави искане за отхвърлянето ѝ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна, редовно призована, не се явява и не се представлява в съдебното заседание.

С. градска прокуратура не се представлява и не взема становище по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано във връзка с подадена от С. М. М. жалба до Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" с вх. № 25115025 от 04.08.2025г., с която са изложени твърдения, че въпреки направена проверка и издадени предписания по предходно подадена жалба с вх. № 25080568/05.06.2025г. работодателят ѝ "Соф Кънект" АД е издал заповед № ЧР-134/18.07.2025г., с която на служителя се изплащат 90 лв. за периода 09.05. - 31.05.2025г. /само за м. май 2025г./, като по този начин не изпълнява дадени предписания. Твърди се, че за м. юни е преведено неправомерно намалено основно трудово възнаграждение в размер на 1650 лв. вместо 1800 лв., дължимо по трудов договор с допълнително споразумение № 239/05.02.2025г.

Като приложения към жалбата са представени цитираната заповед № ЧР-134/18.07.2025г. на главен директор "Човешки ресурси" при "Соф Кънект" АД, заповед № ЧР - 99/08.05.2025г., с която на основание чл. 314, чл. 317 и чл. 320 от Кодекса на труда във връзка с Експертно решение № 911139 от 13.12.2024г. е наредено служителят С. М. М. да изпълнява длъжността „служител - контрол на достъпа" за периода от 09.05.2025г. до 01.12.2026г., с основно трудово възнаграждение в размер на 1650,00 лв., и допълнително споразумение с № 239/05.02.2025г., сключено между С. М. М., в качеството на служител, и "Соф Кънект" АД, като работодател.

Изпратена е призовка по чл. 45, ал. 1 АПК до работодателя "Соф Кънект" АД за явяване на 19.08.2025г. в Дирекция "Инспекция по труда" - С., с която е изискано да се представят заверени копия на непредставени от предходната проверка документи от трудовото досие на С. М., в т.ч. трудово досие на последно назначено лице; ведомости/фишове за начислени трудови

възнаграждения и платежни документи, удостоверяващи изплащането им за периода от м. май 2025г. до момента; документи за разпределение и отчитане на работното време /графици, присъствени/отчетни форми и др./ за периода от м. май 2025г. до момента. Представени са доказателства за изпращане на призовката по чл. 45, ал. 1 АПК на 13.08.2025г. по електронен път. За периода от 13.08.2025г. до 05.09.2025г. в Дирекция "Инспекция по труда" - С. по изискани и представени от работодателя документи е извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на "Соф Кънект" АД, както и е извършен последващ контрол за дадените три бр. предписания с протокол на Дирекция "Инспекция по труда" - С. изх. № ПР2522670 от 04.07.2025г., при който е констатирано, че са изпълнени. При проверката не са установени нарушения по реда на Заповед № 0496/04.05.2023г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ.

Резултатите от проверката са обективирани в Протокол с № ПР2532425 от 05.09.2025г., в който по т. 1 и т. 2 са изложени следните констатации за извършени нарушения: С двустранно подписано допълнително споразумение № 239/05.02.2025г. С. М. М. е преназначена на длъжност „служител, проверка за сигурност“, с основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00 лв. и с допълнително месечно трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 257,40 лв., считано от 01.03.2025г. Със Заповед № ЧР - 99/08.05.2025г. на основание чл. 314, чл. 317 и чл. 320 от Кодекса на труда във връзка с Експертно решение № 911139 от зас. 126 от 13.12.2024г. работодателят „Соф Кънект“ АД нарежда служителят С. М. М. да изпълнява длъжността „Служител-Контрол на достъпа“, отдел „Операции Сигурност“, Сектор „Контрол на достъпа“, Дирекция „Сигурност“, Главна дирекция „Операции“, за периода от 09.05.2025г. до 01.12.2026г., с основно трудово възнаграждение в размер на 1650,00лв. При преглед на представените фишове за работна заплата за месец юни и месец юли 2025 г. се установило, че на С. М. М. е начислено и изплатено трудово възнаграждение в размер на 1650,00 лв. вместо договореното с двустранно подписано допълнително споразумение № 239/05.02.2025г. основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00лв. Предвид гореизложеното се констатира, че „Соф Кънект“ АД, в качеството си на работодател, не е начислил и изплатил в пълен размер трудово възнаграждение за месец юни и месец юли 2025г. на С. М. М., като едностранно е намалил трудовото ѝ възнаграждение в нарушение на чл. 128, т. 1 и т. 2 от Кодекса на труда, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса на труда.

По повод така констатираните нарушения на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда (КТ) са издадени оспорените в настоящото производство задължителни предписания по т. 1 и т. 2 от протокола, с които контролните органи са задължили работодателя "Соф Кънект" АД да начисли и изплати на С. М. М. до пълния размер трудово възнаграждение за месец юни 2025 г. (предписание № 1) и за месец юли 2025г. (предписание № 2) съгласно чл. 128, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 118, ал. 1 КТ. Определен е срок за изпълнение: до 25.09.2025г.

По време на проверката като страна в административното производство е присъствала Ц. П. Д. - като упълномощено лице, на което на 05.09.2025г. е връчен протоколът за извършена проверка, удостоверено с подпис на пълномощника.

Представени са с преписката доказателства за компетентност на контролните органи, издали оспорения акт - заповеди за назначаване и длъжностни характеристики за длъжността "старши инспектор" и длъжността "главен инспектор" в отдел "Трудови правоотношения и правно осигуряване", Дирекция "Инспекция по труда" - С. /л.9-25 от делото/.

С писмо с изх. № 25089973 от 05.09.2025г. на директора на дирекция "Инспекция по труда" - С. С. М. е уведомена за резултатите от извършената проверка.

Дадените предписания са оспорени от работодателя на основание чл. 81 и сл. АПК, като с

решение на основание чл. 97, ал. 1 АПК с изх. № 25-095-631 от 29.09.2025г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" предявената от "Соф Кънект" АД жалба, с която се иска отмяна на предписания по т. 1 и т. 2 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2532425 от 05.09.2025г., издаден от Дирекция "Инспекция по труда" - С., е отхвърлена като неоснователна и предписанията са потвърдени.

Издаденото на основание чл. 97, ал. 1 АПК решение на изпълнителния директор на ИА ГИТ е съобщено на жалбоподателя на 30.09.2025г., видно от представената разписка за връчване.

С преписката като писмени доказателства са представени трудов договор № 1426/09.09.2011г., сключен между С. М., като работник, и "Летище София" ЕАД, в качеството на работодателя, за длъжността "сътрудник, охрана"; допълнително споразумение № 239/05.02.2025г., по силата на което С. М. М. е преназначена на длъжност „служител проверка за сигурност", с основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00 лв. и с допълнително месечно трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 257,40 лв., считано от 01.03.2025г.; длъжностна характеристика за длъжността "служител - проверка за сигурност", връчена на С. М. на 12.02.2025г.; длъжностна характеристика за длъжността "служител - контрол на достъпа", връчена на лицето, което обстоятелство е удостоверено с подпис и отбелязване за особено мнение, и Експертно решение № 91139 от 13.12.2024г. на Втора ТЕЛК при Университетска многопрофилна болница за активно лечение "Света А." - С..

Видно от представената Заповед № ЧР-99/08.05.2025г. на главен директор "Човешки ресурси" при "Соф Кънект" АД, със същата на основание чл. 314, чл. 317 и чл. 320 от Кодекса на труда във връзка с Експертно решение № 91139 от 13.12.2024г. е забранено на служителя С. М. М., на длъжност "служител - проверка за сигурност", да извършва тежък физически труд, да работи с токсични вещества, да полага труд при условията на радиация и без натоварване на крайници /десен горен/, в съответствие с определените противопоказани условия на труд в ЕР, и е наредено служителят да изпълнява длъжността „служител - контрол на достъпа" за периода от 09.05.2025г. до 01.12.2026г., с основно трудово възнаграждение в размер на 1650,00 лв. и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит.

С преписката са приложени фишове за трудово възнаграждение и платежни нареждания за периода м. май - м. юли 2025г. на С. М.. Представени са и Вътрешни правила за работната заплата на "Соф Кънект" АД, в сила от 01.07.2023г.

В съдебното производство жалбоподателят представя заверен препис от искова молба с вх. № 366370 от 07.11.2025г., с която от "Соф Кънект" АД срещу С. М. е предявен иск с правно основание чл. 357, ал. 1 вр. чл. 360, ал. 1 вр. чл. 128, ал. 1, т. 2 КТ за присъждане на сумата от 289,02 лв.

Други относими доказателства не са ангажирани от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и при наличие на правен интерес от оспорването, с оглед неблагоприятното засягане на правната сфера на оспорващия.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки. В разглеждания случай процесните предписания са дадени именно на основание чл. 404, ал. 1 КТ.

Според чл. 405 КТ принудителните административни мерки по чл. 404, ал. 1 могат да се обжалват

по реда на АПК. Доколкото АПК съдържа регламентация на принцип на изборност на ред за оспорването - чл. 148 АПК, жалбоподателят е предпочел да оспори наложените му принудителни административни мерки първо пред горестоящия административен орган – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", като липсва спор по делото, че жалбата му е заведена с вх. № 25133550 от 18.09.2025г. на ДИТ – С.. С Решение изх. № 25-095-631 от 29.09.2025г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", съобщено на жалбоподателя на 30.09.2025г., жалбата е приета за неоснователна. Следвайки правилото на чл. 98, ал. 2, изр. второ АПК, жалбоподателят е оспорил първоначалния акт, като жалбата му до съда е подадена чрез Дирекция „Инспекция по труда“ – С. на 08.10.2025 г. Предвид изложеното съдът приема, че правото на оспорване е реализирано в преклузивния 14-дневен срок, регламентиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 вр. ал. 3 АПК, вр. чл. 405 КТ.

По тези съображения настоящият състав намира, че жалбата е допустима и подлежи на разглеждане по същество. Разгледана по същество, е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл. 146 АПК, съдът приема следното:

Процесните предписания, обективирани в т. 1 и т. 2 от Протокол за извършена проверка № ПР2532425 от 05.09.2025г. на Дирекция "Инспекция по труда" – С., представляват принудителна административна мярка (ПМ) по см. на чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, наложена от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия.

Според приложимата разпоредба на чл. 399 КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда". Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 от КТ, по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации, могат да прилагат следната принудителна административна мярка - да дават задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Разпоредбите на чл. 16, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ определят дирекциите "Инспекция по труда" като териториални подразделения към Главна дирекция "Инспектиране на труда", които осъществяват дейността си на територията на съответната област, като упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности. Според чл. 21, ал. 1 от Устройствения правилник при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, вкл. тези по чл. 404, ал. 1, т. 1, а именно да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Така и съобразно чл. 23, ал. 1, т. 1 от Устройствения правилник, при установяване на нарушение на законодателството инспекторът прилага принудителни административни мерки, определени в нормативните актове, по които агенцията осъществява контролна дейност. От така посочената нормативна уредба следва извод,

че инспекторът е компетентен административен орган, който може да започне по своя инициатива или по предложение на синдикални организации производство по чл. 404, ал. 1 КТ и в чиито правомощия е налагане на принудителни административни мерки за нарушения на трудовото законодателство.

По делото са приети и не са оспорени заповед № ЧР-330/13.04.2021г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, длъжностна характеристика за длъжност „старши инспектор“ в отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“, Дирекция „Инспекция по труда“ - С., заповеди с № ЧР-1106/17.10.2017г. и № 852/11.04.2018 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ и длъжностна характеристика за длъжността „главен инспектор“ в отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“, Дирекция „Инспекция по труда“ - С., видно от които лицата, извършили проверката и постановили процесната принудителна мярка, са били в служебно правоотношение, съответно на длъжности старши инспектор и главен инспектор в Дирекция "Инспекция по труда" - С., и разполагат с правомощия за извършване на действия от вида на процесните.

Предвид изложеното съдът приема, че принудителната административна мярка е приложена от материално компетентни да дават предписания за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство контролни органи на Дирекция "Инспекция по труда" - С..

Неоснователно е поддържаното от жалбоподателя възражение за нищожност поради това, че административният орган разрешава трудовоправен спор относно дължимия от „Соф Кънект“ АД на С. М. за м. юни и м. юли 2025г. размер на основното трудово възнаграждение за изпълнение на длъжността „служител контрол на достъпа“. Не може да се сподели становището, че принудителната административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ не може да бъде издадена, когато има данни за съществуването на трудовоправен спор между работника и работодателя, в конкретния случай относно размера на дължимото на служителя основно трудово възнаграждение. Този извод следва именно от разпоредбата на чл. 404, ал. 3 КТ, според която когато задължителното предписание по ал. 1, т. 1 и/или т. 12 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. Несъмнено след като обществените отношения, относно които са дадени предписанията от ДИТ, биха могли да бъдат предмет на разглеждане от съда, то същите касаят трудовоправен спор, от което следва и предоставената възможност на контролните органи при констатирано нарушение на трудовото законодателство да представят своето становище по този въпрос. Нормата на чл. 404, ал. 3 от КТ е диспозитивна и представлява само една правна възможност, която обаче не изключва правомощието на контролните органи на ДИТ по своя инициатива или по предложение на синдикална организация да приложат принудителна административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ. В тази връзка е и разпоредбата на чл. 404, ал. 4 КТ, според която когато в случаите по ал. 3 по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда. Именно от тази норма следва да се направи изводът, че липсва законова пречка един и същи въпрос да бъде предмет на дадено задължително предписание или на съдебно решение. В този смисъл решение № 2220 от 25.02.2026 г. на ВАС по адм. д. № 9649/2025 г., VI о., и цитираните в него решение № 11915 от 5.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 2414/2023 г., VI о., решение № 12572 от 14.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 2063/2023 г., VI о., решение № 4560 от 11.04.2024 г. на ВАС по адм. д. № 11850/2023 г., VI о. решение № 4096 от 16.04.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7443/2024 г., VI о. и др.

Отделно от горното, обстоятелството, че след даването на предписанието е предявен иск за присъждане на сумите, предмет на същото предписание, не е основание за отмяната му, а само

пречка за неговото изпълнение до постановяване на съдебното решение. Така решение № 12516 от 05.12.2025 г. по адм. дело № 5223/2025 г. на ВАС, VI о.

Ето защо оспореният административен акт не е нищожен.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в разпоредбата на чл. 59 АПК – предписанията са издадени в писмена форма, а протоколът, в който са обективирани, съдържа задължителните реквизити по ал. 2 на посочената разпоредба - наименование на акта; наименование на органа, който го издава; адресат на акта; фактическите и правни основания за издаването му; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението им.

На следващо място, не се констатира да са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на акта, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Действително не са представени доказателства за нарочно писмено уведомяване по реда на чл. 26, ал. 1 АПК за образуването на административното производство, което, обаче, не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила. Целта на цитираната разпоредба е да се осигури правото на защита на заинтересуваните лица, като им се предостави възможност да изразят становище или възражение, както и да представят необходимите според тях доказателства, имащи отношение към решаването на случая, а в настоящото производство този резултат е постигнат. На жалбоподателя е била предоставена както възможност да ангажира пред контролния орган писмени доказателства във връзка със спазването на трудовото законодателство, така и възможност да вземе активно участие в започналото административно производство. Преценката на контролния орган е направена, след като са обсъдени релевантните за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава след изясняване на относимите факти и обстоятелства. Ето защо съдът приема, че не са налице основания по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146, т. 3 АПК за отмяна на акта.

Спорът между страните по делото се съсредоточава по приложението на материалния закон - основание за оспорване, респ. за отмяна по чл. 146, т. 4 АПК. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че оспорените предписания са издадени и в съответствие с приложимия материален закон, като съображенията за този извод са следните:

С дадените предписания по т. 1 и т. 2 от Протокол № ПР2532425 от 05.09.2025г. по описа на Дирекция "Инспекция по труда" – С. на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ контролните органи са задължили работодателя "Соф Кънект" АД да начисли и изплати на С. М. М. до пълния размер трудово възнаграждение за месец юни и месец юли 2025г. съгласно чл. 128, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 118, ал. 1 КТ.

Изяснено е в съдебната практика, че за законосъобразността на предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, издадено при правилно приложение на материалния закон, е необходимо установяване по несъмнен начин наличието на нарушение на трудовото законодателство, което в случая се установява въз основа на събраните в административното производство доказателства. В тази връзка необходимо е да се посочи, че обективирани в протокола фактически констатации на контролните органи относно вмененото на работодателя неизпълнение на изискванията на трудовото законодателство и представляващо съответно нарушение на чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ във вр. с чл. 118, ал. 1 КТ, като основания за издадените от органа задължителни предписания, освен че се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства, по същество не са и оспорени.

Несъмнено положеният труд по трудово правоотношение е възмезден - чл. 242 КТ. С нормата на чл. 128 КТ е регламентирано задължение за работодателя в установените срокове да начислява

във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд, да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и да издава при поискване от работника или служителя извлечение от ведомостите за заплати за изплатените или неизплатените трудови възнаграждения и обезщетения. Неизпълнението на което и да е от посочените задължения представлява нарушение на трудовото законодателство. В този смисъл неначисляването и неизплащането на дължимите трудови възнаграждения представлява нарушение на трудовото законодателство поради неизпълнение на задължението на работодателя, установено в разпоредбата на чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ, и е основание за издаване на задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ.

В разглеждания случай въз основа на събраните по делото доказателства се установи наличието на валидно трудово правоотношение между "Соф Кънект" АД, като работодател, и заинтересованата страна С. М., като по силата на сключено допълнително споразумение № 239/05.02.2025г. последната е преназначена на длъжност „служител проверка за сигурност“, с основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00 лв. и с допълнително месечно трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 257,40 лв., считано от 01.03.2025г. Със Заповед № ЧР - 99/08.05.2025 г., издадена на основание чл. 314, чл. 317 и чл. 320 от КТ във връзка с Експертно решение на ТЕЛК № 911139 от зас. 126 от 13.12.2024 г., едностранно е наредено на служителя за периода от 09.05.2025г. до 01.12.2026г. да изпълнява длъжността „служител, контрол на достъпа“, с основно трудово възнаграждение в размер на 1650 лв.

Според нормата на чл. 118, ал. 1 КТ работодателят или работникът или служителят не могат да променят едностранно съдържанието на трудовото правоотношение освен в случаите и по реда, установени в закона. Не се смята изменение на трудовото правоотношение, когато работникът или служителят е преместен на друго работно място в същото предприятие, без да се променят определеното място на работа, длъжността и размерът на основната заплата на работника или служителя - чл. 118, ал. 2 КТ. Едностранната неизменяемост на съдържанието на трудовото правоотношение означава недопустимост едностранно да се променя уговореното между страните негово съдържание досежно характера на работата, мястото на работа, срока на трудовия договор, трудовите възнаграждения или други условия, които страните биха могли да уговорят в трудовия договор. Изключение от това правило е предвидено в ал. 3 на чл. 118 КТ, а именно когато се касае за увеличаване трудовото възнаграждение на работника или служителя.

Визираното в чл. 118, ал. 3 КТ изключение в разглежданата хипотеза не е налице, поради което и за работодателя не е съществувала правна възможност едностранно да промени трудово правоотношение, с оглед забраната, въведена в чл. 118, ал. 1 КТ. Ето защо обоснован е изводът на контролните органи, че за промяната на длъжността на служителя е следвало да се спазва процедурата по чл. 119 КТ, който законов текст регламентира, че трудовото правоотношение може да се изменя с писмено съгласие между страните за определено или неопределено време. Тук следва да се акцентира, че не се и твърди работодателят да е изискал писмено съгласие на С. М. за изменение на заеманата от последната длъжност и съответно на трудовото възнаграждение към момента на издаване на Заповед № ЧР - 99/08.05.2025 г.

При липсата на писмено съгласие на страните за изменение на трудовото правоотношение по см. на чл. 119, ал. 1 КТ следва да се приеме, че размерът на договореното трудово възнаграждение е съобразно двустранно подписаното допълнително споразумение № 239/05.02.2025 г., а от представените фишове за работна заплата за м. юни и м. юли 2025 г. се установява, че е начислено и изплатено основно трудово възнаграждение в размер на 1650 лв. вместо договореното с допълнителното споразумение от 05.02.2025 г. такова в размер на 1800 лв. Ето

защо законосъобразно едностранното изменение в размера на уговореното трудово възнаграждение е санкционирано като нарушение на трудовото законодателство по смисъла на чл. 128, т. 1 и т. 2 вр. с чл. 118, ал. 1 КТ. Несъмнено по този начин работодателят „Соф Кънект“ АД е нарушил установената по чл. 118, ал. 1 от КТ забрана за едностранно изменение на трудовото правоотношение, като е изменил едностранно заеманата от заинтересованата страна длъжност и трудовото ѝ възнаграждение и е начислил и изплатил трудово възнаграждение за м. май 2025 г. в по-нисък размер от уговореното с двустранно подписаното допълнително споразумение № 239/05.02.2025 г.

Наведените с жалбата възражения в тази връзка, че работодателят законосъобразно е трудоустроил със Заповед № ЧР - 99/08.05.2025 г. служителя да изпълнява длъжността „Служител, контрол на достъпа“, като за периода на трудоустрояване, прилагайки чл. 320 КТ, дължи и изплаща основното трудово възнаграждение за тази длъжност в по-нисък размер, но не в резултат на незаконосъобразно едностранно намаляване от работодателя, а в резултат на законосъобразното трудоустрояване на лицето, се преценяват като неоснователни и от настоящия състав на съда. Следва да се отбележи, че същите са поддържани и в административното производство, обсъдени са подробно и са получили аргументиран и обоснован отговор по съображения, които не е необходимо да бъдат преповтаряни. За пълнота следва да се посочи, че трудоустроен е този работник или служител, за когото има предписание за трудоустрояване, дадено от здравните органи, определени с чл. 1, ал. 1 от Наредбата за трудоустрояване, приета с ПМС № 72 от 1986 г., обн. ДВ, бр. 7 от 1987 г. / така решение № 107 от 16.02.2004 г. на ВКС по гр. д. № 1207/2002 г., III г.о./ . Съобразно чл. 3, ал. 1 и 3 от Наредбата за трудоустрояване при спор между предприятието и подлежащия на трудоустрояване работник или служител относно подходяща работа за трудоустрояване въпросът се решава от здравния орган, издал предписанието за трудоустрояване, а неговото решение може да се обжалва пред съответния орган по експертизата на работоспособността. Доколко предложената за трудоустрояване длъжност е подходяща за здравето на работника; дали вменените за длъжността трудови функции и създадените от работодателя условия на труд за изпълнението им са съобразени със здравните противопоказания е медицински въпрос от компетентност на ТЕЛК и НЕЛК, в чиято компетентност е и да изменят или допълнят предписанието за трудоустрояване - чл. 3, ал. 2 от Наредбата за трудоустрояване. До произнасянето им по спора подлежащият на трудоустрояване работник не е длъжен да приеме предложената му от работодателя длъжност. В цитирания смисъл решение № 195 от 17.09.2014 г. по гр. дело № 1997/2014 г. на ВКС, III г. о. и решение № 35 от 6.03.2015 г. по гр. дело № 3483/2014 г. на ВКС, IV г.о. Съдът приема, че в разглеждания случай е налице именно визираната хипотеза, поради което и при липсата на съгласие на служителя да приеме предложената му подходяща работа, трудовото правоотношение не може да бъде едностранно изменено от работодателя.

В този смисъл твърденията за допуснато неправилно приложение на материалния закон не се споделят.

Предвид всичко гореизложено съдът обосновава извод, че дадените на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ задължителни предписания по т.1 и т. 2 от Протокол № ПР2532425 от 05.09.2025г. на Дирекция "Инспекция по труда" – С. се явяват материално законосъобразни и в съответствие с целта на закона - предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, поради което и жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По разноските в производството.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. На ответната страна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на основание чл. 37, ал. 1 от

Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер от 102,26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София – град, 72 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Соф Кънект“ АД против предписания по т. 1 и т. 2 от Протокол за извършена проверка № ПР2532425 от 05.09.2025г. по описа на Дирекция "Инспекция по труда" – С., дадени на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ.

ОСЪЖДА „Соф Кънект“ АД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: